

POSUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE

název práce: Nalezení místa pro radnici městské části Prahy10 a její návrh

diplomant: Bc. Wojciech Wilczek

vedoucí projektu: Michal Kuzemenský

Rozhodnutí konvertovat průmyslový areál považuji za těžké a problematické. Program radnice, její kompaktnost, přehlednost a provoz šel velice špatně dohromady s poměrně autonomními budovami průmyslového areálu, které byly spojovány víceméně přes venkovní dvůr.

Před autory, kteří si toto místo vybrali, stály dva hlavní úkoly. Jaký klíč zvolit pro scelení provozu radnice a s jakou mírou piety se chovat k původnímu areálu.

Wojciech svoje řešení deklaroval již na začátku schematem. Radnice s vnitřním, částečně prostupným nádvořím. Schema dodržel a v textu se pokusím věnovat tomu nejtěžšímu: jak schema oživit. Jak z místa bývalé továrny udělat místo s atmosférou, dokonce s patřičnou atmosférou, místo ve kterém si dokážeme představit reálný film, který neskřípe, kde výprava neruší, architektura ustupuje do pozadí a hlavní roli hraje život – návštěva radnice. Klíčem k vysvětlení předností i nedostatků projektu jsou paradoxně obě venkovní perspektivy. Na té první, dvorní, jsou vidět prakticky všechny silné stránky projektu. Na první místě je to vědomě či nevědomě zvolená poetika. Obraz od Chirica. Chybí jen chvějící se italský vzduch při horkém západu slunce. Čistota a ukázněnost nově navrženého domu je evidentní. Odvaha spojit téma podloubí s tématem terasy, tedy další italský motiv, se vyplatila – nepůsobí to nepatřičně. Podporuje to dispoziční princip areálu. Kombinace propojení „suchou teplou nohou“ a autonomních vstupů z nádvoří. Na perspektivě je zároveň vidět, jak důležité je pro tento návrh prolomení, resp. propustnost bloku nádvoří – v tomto případě dvěma schodišti. A po nich se dostáváme ven a můžeme se podívat na slabiny. Oba nově navržené domy, tedy ten, o kterém byla řeč i další, nárožní jsou zvenčí formálním nonsensem. Nejenže nejsou radnicí, ale jeden z nich – novostavba – na svojí hlavní vnější fasádě používá notoricky známý archetyp industriální stavby – skelet s luxferovou výplní. Nerozumím proč. Druhý z domů je stokrát viděným časopiseckým klišé – velké vystouplé okno na fasádě. Nemohu najít důvod. Na téže perspektivě je vidět další nedůslednost. Tak, jak na vnitřním obraze působí schodiště prolamující blok důstojně, zde je vidět jeho skutečná expozice. Možná úzké? Možná chybí nasměrování, deformace. Je to nedostatek jemnosti, možná nedostatek času a odstupu. Víím, že to bylo hodně pracné.

Záměrně jsem mluvil o nedůslednostech viděných zvenčí. Jsou vlastně jen překlopením podobné nedůslednosti dispoziční. Tím nemyslím zásadní problémy či dokonce chyby. Prostě jen řada drobných nedůsledností a nepřesností. Schematičnost typologické úvahy bez expozice skutečného prostoru. Domy stojí dlouho. Není možné si to dovolit.

Projekt hodnotím známkou B.

V Praze 3. února 2014 michal kuzemenský

